

ETT ERKÄNNANDE

Ärade redaktör!

Jag vill passa på nu och ge Eder tidning ett gott lovord. Den har blivit alldeles utmärkt nu, och den är fullt ut jämställd med de svenska-amerikanska tidningarna. Jag tänkte, när den blev så stor, att jag skulle sluta upp med den och prenumerera på en amerikansk tidning, men nu så har jag bestämt mig för att behålla den. Likaså har jag ett par grannar här på platsen (svenskar), som också ämnar prenumerera på den. De tycker också den är utmärkt.

Den gula lappen i tidningen utvisar när jag har ett förnyat prenumerationskort, och då kommer jag åter.

Hälsningar till redaktören och hela personalen.

Albert Johnson.

Lowther, Ont.

FRÅN SVERIGE

Herr redaktör!

Efter som många hava företagit sig att skicka till Eder för att säga sina tankar om Eder tidning, så vill även jag uttrycka några meningar, ehuru jag ej är prenumerant här i tidningen. Jag giver det omdömet om tidningen, att den är mycket bra, först och främst för svenskar i Canada, ty den bringar läsarens uppmärksamhet på nästan allt vad man behöver veta i dagens frågor. Den kungör religiösa möten och kyrkoföreningsarbete, motiven, och den verkar för en sammanhållning bland landsmännen där ute. Det intresserar mig mycket att se, att den är så religionsvänlig. Måtte Guds den Högstes välsignelse vila över Eder och Eder arbete för tidningen och för svenskarna när och fjärran!

Jag ser, att svenskar i Canada bildat ett svenskt förbund, och jag räknar med att det var mycket bra, ja stort. Jag tillämnar förbundet all lycka och framgång i detta Eder arbete, som säkert kommer att visa sig välgörande, om det utvecklar sig i rätt riktning, vilket vi torde ha all anledning att tro.

Jag vet, att jag har många vänner och bekanta därute, vilka jag härmed vill bringa en hjärtlig hälsning, särskilt min son Artur Anderson med familj. Jag hoppas att kunna återkomma om någon tid.

G. Anderson.

Malmberget, Sverige.

FAMILJFRU SOM FRUKTFARMARE I CANADA.

Efter tolv timmars järnvägsresa från Mac Load, en liten präststad i södra Alberta, belägen ett hundratal eng. mil från Rocky Mountains foten, är man i en helt annan natur än vad prärien bjuder. Genom bergsklyfter och urskogsdal skogsland skuggas flamma, där färdan mot Kootenay sjöns stränder. Här slutar järnvägen vid Kootenay Landing, och vill man fortsätta resan, så måste man med två 60 eng. mil uppför sig till staden Nelson, där järnvägen åter tar vid.

Värmen är rent av tropisk i dessa dalar under högsommardag, och naturen är underbar. Höga berg med snöklädda toppar reser sig över dalarnas rika vegetation av brunnad floder. Ett välsmakt färgspel! Urskogens djupa grönska, bergens vita snö, det blå distet och vattendragens silver i dalängarna —

Färden med C. P. R:s vackra lyx-båt över sjön höjer endast intresset. Sakta men säkert trängs järnvägsresan från även emellan bergen. Efter Kootenay sjöns stränder ser man en fruktbar mark och där bodande i

Kootenay sjöns rika vegetation av brunnad floder. Ett välsmakt färgspel! Urskogens djupa grönska, bergens vita snö, det blå distet och vattendragens silver i dalängarna —

Färden med C. P. R:s vackra lyx-båt över sjön höjer endast intresset. Sakta men säkert trängs järnvägsresan från även emellan bergen. Efter Kootenay sjöns stränder ser man en fruktbar mark och där bodande i

Kootenay sjöns rika vegetation av brunnad floder. Ett välsmakt färgspel! Urskogens djupa grönska, bergens vita snö, det blå distet och vattendragens silver i dalängarna —

Färden med C. P. R:s vackra lyx-båt över sjön höjer endast intresset. Sakta men säkert trängs järnvägsresan från även emellan bergen. Efter Kootenay sjöns stränder ser man en fruktbar mark och där bodande i

Kootenay sjöns rika vegetation av brunnad floder. Ett välsmakt färgspel! Urskogens djupa grönska, bergens vita snö, det blå distet och vattendragens silver i dalängarna —

Färden med C. P. R:s vackra lyx-båt över sjön höjer endast intresset. Sakta men säkert trängs järnvägsresan från även emellan bergen. Efter Kootenay sjöns stränder ser man en fruktbar mark och där bodande i

Kootenay sjöns rika vegetation av brunnad floder. Ett välsmakt färgspel! Urskogens djupa grönska, bergens vita snö, det blå distet och vattendragens silver i dalängarna —

Färden med C. P. R:s vackra lyx-båt över sjön höjer endast intresset. Sakta men säkert trängs järnvägsresan från även emellan bergen. Efter Kootenay sjöns stränder ser man en fruktbar mark och där bodande i

Kootenay sjöns rika vegetation av brunnad floder. Ett välsmakt färgspel! Urskogens djupa grönska, bergens vita snö, det blå distet och vattendragens silver i dalängarna —

Färden med C. P. R:s vackra lyx-båt över sjön höjer endast intresset. Sakta men säkert trängs järnvägsresan från även emellan bergen. Efter Kootenay sjöns stränder ser man en fruktbar mark och där bodande i

Kootenay sjöns rika vegetation av brunnad floder. Ett välsmakt färgspel! Urskogens djupa grönska, bergens vita snö, det blå distet och vattendragens silver i dalängarna —

Färden med C. P. R:s vackra lyx-båt över sjön höjer endast intresset. Sakta men säkert trängs järnvägsresan från även emellan bergen. Efter Kootenay sjöns stränder ser man en fruktbar mark och där bodande i

Kootenay sjöns rika vegetation av brunnad floder. Ett välsmakt färgspel! Urskogens djupa grönska, bergens vita snö, det blå distet och vattendragens silver i dalängarna —

retande i all sin ymniga rikedom. Den första tiden. Sedan man erfart att hotellet bjuda gästerna gratis av överflödet förvinner begäret. Man är snart led på allsammans, man tröttnar till och med på de läckra köttbitarna.

"De fattigas paradis" kallar man dessa fruktdistrik. Ja, vad klimatet, fisken och jakt beträffar är Kootenay-dalen ett paradis. Ja, ett paradis även i fråga om fruktens ymnighet. Men allting har ju sin baksida, och den finns även här. Man har nämligen svårt att sälja sin frukt. De långa frakterna till östern eller västerns marknader hotar fruktodlingen med undergång. Körbären stodo skapligt i pris, men äpplen och plommon har man ej blivit av med efter krisären. "Vad skall det bli?" den frågan man mötte även i denna vrå av världen. Fruktfarmarna sågo framtiden mörk. Det fanns visserligen en fruktkonserveringsfabrik i Nelson, men den tog ej emot överflödet. Äpplen togs ej alls emot plommon såldes till 2-3 cent per pound. De flesta farmare voro följaktligen hänvisade till boskapskötsel, men denna var på grund av naturliga förhållanden ej heller så givande som i prärie-provinserna.

Ut från staden mot söder hade en del svenskar slagit sig ned som fruktfarmare. De små vackra husen lågo strödda som japanska pärlor i den rika vegetationen efter Kootenay älvas brusande strömfåra mot Bonnington Falls, där stadens ståtliga kraftverk ligger. De flesta av dessa svenska familjer hade bosatt sig här för många år sedan, då en "boom" i dessa trakter kom folket att flytta in. En stortad gruverksamhet runt sjön och distriktet gjorde den tiden ett behagligt inslag i livet här. Men under krisårens domnade gruverksamheten av, och det stora smältvatten i Nelson flyttades till Trail. Sedan dess är skogsarbetet i stort sett det enda arbete, som bjödes i dessa trakter, när det gäller att tjäna en extra slant. En del svenskar hade dock ena gravur, där bly- och silvermalmet bröts och såldes till smältverket i Trail. Xven guld fanns i dessa trakter, och ibland de lyckligaste guldsökarna var en svensk vid namn Swanson, som på en enda dag berövat bergakungen på ej mindre än 60,000 dollar av hans guldskatter.

Efter högvägen ut mot Bonnington Falls träffade jag en dag under mina strövtåg i trakten en familj från norra Helsingland, närmare bestämt Förs i Fria. Mannen var död, men hustrun hade sin lilla fruktfarm och levde jämte tre av sina fem barn på farmen. Hennes namn är fru Anna Kilberg, och jag antager, att det är en och annan på hemorten, som har familjen i minne.

För 25 år sedan, berättade fru Kilberg, reste vi från Ljusdal till Winnipeg i Canada. Min man var snickare till yrket och han fick arbete en tid efter vår ankomst till staden. De två första åren voro hemiska där vi bodde på Henry ave., bland alla Jordens nationer. Kallt var det om vintrarna, och jag trivdes ej alls. Efter två års vedermöd hade vi sluttit ihop några hundra dollar, och vi prövarade då en, min man och jag huruvida det var bäst att resa hem igen eller fortsätta verksamheten i Canada. Slutet blev, att vi byggde oss ett eget hus i en annan stadsdel och stannade kvar. Men så en dag kom en av våra vänner från en resa i västern, och han berättade om en underbar trakt i British Columbias berg, där sommaren varade från mars till december, och där vintern var mild. Gott om arbete fanns det, och andra möjligheter också. Frukt och grönsaker kostade ju ingenting och laxöringen trängdes i strömmarna.

Vår vän var så betagen, att han slutade sin goda plats vid Canadian Pacific järnvägen i Winnipeg och reste till Kootenay sjö. Vi hiev också betagna av hans skildringar, och vi skilde vårt hus och reste hit.

När har ni ångrat er? frågade jag.

— Nej inte det, ty jag har alltid trivits här, men jag kom från en långt borta från tankarna på en resa till Sverige någon gång. Kanske hade min man levat också, om vi hade stannat i Winnipeg. Jag kan aldrig tänka på honom utan att gråta.

— Är det länge sedan han dog?

— Det är två år sedan nu, och han fick en sådan förskräcklig död. Han föll ned från ett brobygge över en bergsklyfta och slog ihjäl sig. Ja, aldrig glömma jag den dagen, då de kommo hem med honom död. Gud ske tack och lov att jag har barsten att trösta mig till. Ejär är nu extra lekare i Revelstoke och de båda äldsta flickorna äro i Californien. Den äldsta av de båda flickorna, som är hemma är lärarinna och den minsta är också stor på snart. Ja, jag har så goda barn. Hade jag ej haft dem, så hade jag ej orkat leva.

— Skulle ni vilja se Ljusdal en gång till?

— Om jag villet! Jag önskar jag kunde följa er när ni reser. Men bli det någon råd, nog skall jag se hembygdens granar hänga över trottoirerna.

Tänk fru Bergström, som reste i går! Men C. P. R:s personbil har ju fristopp, och då blir ej resan så kostsam.

Så skulle vi se farmen. Den låg 100 fot över älven med en förtjusande utsikt över Kootenay sjö.

— Ni skulle vara här när fruktträderna blommar på våren, sade fru Kilberg. Då är här vackert som i paradiset.

Fru Kilberg visade mig ett körsbärsträd överlastat med frukt. Det är mitt bästa träd, sade fru Kilberg. Året har detta träd frukt för 26 dollar.

Så tog jag adjö med många hälsningar hem till Helsingland. Jag hoppas nu att fru Kilbergs skildringar i Helsingbygdens sänder henne denna tidning som bevis på, att jag framfört hälsningarna. Då skall det bli glädje en kväll i det lilla vita huset på Granite Road där borta i den stora Västern.

Fru Bergström var också från Helsingland, men från vilken socken minns jag ej. En liten episod från hennes farm förtjänar kanske dock att omtalas. Det var en dag som fru Bergström var in i staden, och då kom hon hem mötte hon ingen mindre än sin lille bror. Och i famnen bar han fru Bergströms enda gråt!

Så kan det gå till i British Columbias förstäder.

I nästa brev skall jag berätta om en seldmade Delbo jag mötte i B. C:s jaktmarker.

Adolf Backman.

TILL "FRITANKARE"

Ehuru jag tydligt tillkännagivit, att jag önskar någon polemik, har "Fritankare" kommit med en utmaning skrivelse, vilken väljar mig icke till bröder. Jag vet icke rätt, huru jag skall bära mig åt. Icke kan jag taga hela eller halva tidningen i anspråk för att besvara "Fritankarens" utfall, ej heller anser jag mig böra lämna dem helt obesvarade, ej heller kan jag med få ord till fullo ådållas, vilken månadsvärförakt "Fritankare" egentligen är. Jag nödgas formodligen låta honom gå med den inbillningen, att han skrivit till mig; vidare tvingas jag att säga så mycket om mig själv, att jag betydar, att både redaktion och läsare förlora tålmodighet, och slutligen fruktas jag, att diskussionen kommer att utgå till ett sådant kabbal, att vederbörande finna sig förfärliga att sätta "p" för allthop. Nåja, om värdet och havet skulle bli för oroliga, så får man ju kasta mig i sjön. Jag får i alla fall väga ett slag. "Skärpt är mitt ått, och blod är min vana."

"Fritankare" röjer tydligt nog den yttlighet, korttänksamhet och övermod, som är så kännetecknande för de kristendomsfientliga arbetarelementen. (I saknad av fakta och argument begagna de bluff!) "Fritankare" synes tro att det blir en lätt sak att slå sig till riddare på min bekostnad. Att andra försökt det och blivit avslöjade såsom överstigare och charlataner och deras förmöta visdom som det elandigtaste pjunk, avskräcker honom icke — han vet det måhända icke.

Jag har aldrig mött "Fritankare" i någon polemik; ej heller har jag någon hållit en offentlig disputation. Det torde därför vara förkastat av honom att påstå, att jag ej i en polemik kan hålla mig till ämnet. Han torde finna, att jag, när det gäller, kan hålla mig till ett ämne så bra som de flesta. Jag håller mig icke till saken! Vilken sak? Jag vet väl, att jag förelagat ett ämne för en diskussion; men jag vet också, att "Fritankare" bidraget och spottat avvisat föreläget. Likväl betar han sig, som om ämnet vore uppsatt och diskussionen i gång.

Enkelt i "Fritankare" tydligen hyser en missuppfattning rörande ett par detaljer, vill jag. Innan jag går vidare, underlåter denna missuppfattning.

Mitt "Svar" var icke skrivet, utan maskinsatt, och rubriken var icke min. Jag satte det i form av reflektioner i omedelbar anslutning till hr. Fritankarens inlägg. När jag sedan läste igenom avdraget, sade jag för mig själv: "Nej, nu har jag varit för vidlyftig." Jag drog därför ett streck längs nästan hela den första halvan och skrev i marginalen: "All this can go out." Sedan låg jag satten stilla, obekymrad om dess vidare öde. I ett tryckeri kastar man ju ögrarna bort någon stas, som kan användas, och denna omständighet torde förklara, att mina reflektioner lösgjordes från den plats, jag givit dem. I ett senare nummer, och försett med en rubrik, som jag icke givit dem.

Det är sant, vad "Fritankare" säger, att de av mig till utslutning märkta reflektionerna icke "hörde till saken?" Bortsett från, att han icke läste oss veta, vilken "sak" han menar, hade hans skrivelse givit anledning till dessa reflektioner, och för så vitt som jag har redaktionen med mig och tidningens utrymme tillåter det, skulle jag gärna vilja veta, med vad rätt kan han förbjuda mig att göra vilka reflektioner jag vill över vad som helst han har skrivit. Såväl i den första som i den andra skrivelsen orerar "Fritankare" om

sanningen och dess kamp emot lögn och vidskeplighet. Han, liksom alla avkristnade fritänkare, anser sig och sina ställföreträdare vara oomvilliga redskap i sanningens tjänst. De äro de enda, som kunna tala sanning, så det blir värt att lyssna till, och när de få tida för sin tilltalsenhet och sin kamplust, äro de naturligtvis sanningens martyrer. Detta förhållande gav mig önsket anledning att göra några reflektioner angående ett rätt ställningstagande till sanningen. Jag anser, att Schopenhauers slagord: "Vigat veritas, percat mundus," var ett ganska lämpligt uttryck för otrosamhetsmänniskornas allmänhet föregivna hållning, och jag begagnade mig därav för att visa, till vilka orimligheter man kan komma i sanningens och förnufts namn.

Det var nog ganska behandlad för "Fritankare" att lörycka denna fras ur sitt sammanhang och låta det synas, som om jag hade hittat på ett sådant konstigt talesätt: "Om världen går under, så går också sanningen under." Och dock hade jag framkastat tanken i form av en fråga: "Om världen går under, går icke sanningen också under? Vem är det då beaktat med att sanningen har kommit till sin rätt?" Den frågan kan med andra ord framställas så: "Är sanningen (nämligen den otrosamhetsmänniskornas kalla sanning) det högsta tankbara goda, eller finns det något ännu högre godt, vilket sanningen själv måste tjäna?" Från "Fritankare" och hans släktes synpunkt betraktat, kan sanningen synas ett litet under. Därtill fördras icke en att världen skall gå under. Sanningen gör ju med dem, alltså, om man utrotar dem, så har man också utrotat sanningen. Och hur är det? Har icke sanningen sitt eget i förnuftet? Hällen i icke för, att all förnuft har sitt eget i människans hjärna? Följaktligen, om människosläktet går under, så går förnuftet och därmed även sanningen, under?

Liksom man på så sätt kan köra ihjäl sanningen, så kan man också vara "saklig" på ett sätt, som icke är alls på sak. En matematikprofessor bröste sig av att han alltid gick rakt på sak. Han var så "saklig", att han icke kunde tala poesi. Någon av honom Tennysons dikt "The Charge of the Light Brigade" i den tanken, att ett så stort slaget poem skulle göra inverkan på honom. "Professorn läser: 'Half a league — half a league — half a league onward —' så dånar han boken i bordet och säger: 'Varför sade icke den dumbommen: 'A league, and a half?' Kan icke är det det största 'saklighet', som 'Fritankare' vurmår för."

"Fritankare" tager högeligen anstöt av att jag talar om att "sätta stötter under sanningen." Det bär mig visst föga att säga, att det är ett bibliskt uttryck. Jfr. 1 Tim 3: 15: "Sanningens pelare och grundfäst." Men det är också ett uttryck, som är i högsta grad vetenskapligt. Vad äro Einsteins teorier, ljudteori, atomteori, evolutionsteorierna annat än stötter under sanningen? Vilken sanning? Vi veta det icke. Ingen människa har sett sanningen. Ingen människa kan säga, huru hon ser ut. Vi veta blott delvis, inom vilka gränser hon ligger. Subjektivt talat är sanningen under byggnad. Otaliga äro de teorier, som fått tjäna till stötter för sanningen under byggnadsarbetet, och vilka nu ligga som spillover vid sanningens fot. Ehuru icke evolutionsteorierna icke är sanningen, så kan hon dock i viss mån och mening tjäna till stötta för sanningen. Den som annorlunda begagnar henne, gör henne till en stötta för lögnen. Detsamma kan sägas om bibeln: Den är icke sanningen, men den är en stötta för sanningen — sanningen i oss. Utan den kunna vi varken tillägna oss eller behålla sanningen om Gud och det högsta goda. "Fritankare" kritik av den punkten är alltså fullkomligt obefogad och misslyckad.

"Fritankare" frågar: "Är det okunnighet eller elakhet, som diktarar L. då han vill låta påskina, att 'eld och svärd' skulle vara medel, varav vi fritänkare skulle begagna oss i kampen mot religiösa villfarelser och vidskeplighet?" (Därmed menar Fritankare kristendomen). Han fortsätter: "Sådana medel äro icke till buds stående" i våra dagar varken för fritänkare eller kristna." Med större skäl kan man fråga: Är det okunnighet eller elakhet, som gör, att F. kan tala så oförståndigt? Utpega då därtill av bolsjevikerna — samma "bolsjevikers", hvars pris "Fritankare" & Co. ha sjungit bittida och sent, har den krigsiska nationella studentföreningen i dagarna utfärdat ett manifest, varl alla lokalafdelningar uppmanas att till julen på vad sätt som helst uppvilja folkhopar emot de kristna. Vad dessa medel och steg ingehärra, vet "Fritankare" mer än väl. En tänkande människas har inget annat val än att sätta likhetstecken mellan bolsjevikernas och krigsarnas "på vad sätt som helst" och "Fritankarens" "med alla till buds stående medel". De betyda precis det samma: de ha samma syfte och samma mål. Att tala om fritänkarnas (vill säga otrosamhetsmänniskors) människovärdighet, rättsskärpelse m.m.

med den franska och den ryska revolutionen för ögonen låter, för att en gång låna ett ord av prof. Lager, som den blodigaste ironi eller sarkasism.

"Fritankare" begär, medvetet eller omedvetet, en orättvisa mot de kristna. Ity att han underlåter att göra en åtskillnad mellan sanna kristna och dessas förnekelse och mögata, skrymtarne, samt giver den sanna kristna tron skulden för vantrons våldsdåd och härjningar. Ett gott träd kan icke bära ond frukt, och den som älskar sin nästa med en oskrymd kärlek måste även av en bolsjevist eller hedning erkännas för oklanderlig. Göra icke de kristne det, så göra bolsjevikerna och andra otrosamhetsmänniskor det mycket mindre.

Angående mina frågor till "Fritankare", hade jag ju kunnat göra ett mera omsorgsfullt urval. Men var till skulle det tjäna? Och vad gör det till saken, om mina frågor voro enfalda eller annu värre. Då jag ändå uppmätte mitt mål — "Loquere, ut te videam" — tala, så jag får se, hur du ser ut. Jag visste icke, om icke tilläventyrs "Fritankare" hade varit en besiddad kristen, gjort bekantkap med Guds rike inifrån men sedan undrande sig till förtappelse, i så fall hade han varit en farlig motståndare, och jag skulle icke vilja disputera med honom. Men synbarligen har han icke ens lutat kristendomen på långt håll. Han har läst religionshistorien. Det vill säga, den ene blinde har lagt armarna om den andre och sagt: "Kom, käre vän, så ska vi ta oss en spatsertur!" Och så ha de hamnat i diket och i gytjan bakat två och drömma om att de sitta i en rosengård.

I slutet av sin skrivelse låter "Fritankare" veta, vad han felat honom. Han har läst i bibeln, att "den som icke tror, han skall vara fördömd", och det har gjort honom arg. Ja, så är det: "Iagen kommer vrede åstad" — det vet varje kristen. Men därför borde ni inte vara så upprätt över de kristna, ty de kunna verkligen icke hjälpa det.

Jag, nu glömda jag vad jag skulle säga om mig själv. Det ligger visst någon sanning i "Fritankarens" påstående, att jag icke kan hålla mig till ämnet. Jag får tänka på mig själv en annan gång.

J. B. Linderholm.

UR JOHN SWANSONS DAGBOK.

John was born i Swedens land bortom Atteklantens vatten, Som det häppna kan ibland gå han gammallänne-katten.

När som näringen blev skral Jonas börja reklettera: "Här ä' inget annat val än att snarast emigrera."

Pannekaka, fläk och sill, Sill och fläk och pannkakor! Jag fått nog och mera till, Nu ska' andra bullar smaka!"

Tanken kvälde Jonkes själ där han sträpade bakom plogen som den fattigaste träl, och till slut blev tanken mogen.

Packade sin matsäckskorg, fast i halsen kändes gråten, och med hjärtat fullt av sorg klev han så ombord på båten.

Snart på Atteklanten glod Jonas skepp bland hval och valar. Sjön var grågrön, vild och vred, vägen hemskt kring fören skvalar.

Efter runda till dygn syntes långt vid himlaranden, (Jonas sjöng en glädjehymn) den amerikanska stranden.

Under gläsligt stöj och krax: "Hurra upp och make it snappy!" gled man in till Halifax. Jonas själ var föga happy.

Och i sakta gäsmarsch led bland tusen glädskebröder Jonke med sitt knyte skred, önskande sig vara döder.

Doktorn såg på Jonas opp: "Strong and healthy", kan passera! Det klack till i Jonas kropp, glad i sinn' han bort marschera!

Fastän litet huvudyr, — portmonnän sydd in i västen efter många äventyr kom han så till "Vilda Västern."

Jonas Svensson, stor och stark, hårdad bakom svenska plogen, vant att bryta bygd och mark gick som "lumberjack" till skogen.

Men det här är långt ago. Men det svenskan, trygg och säker, har nu stuga, häst och ko, och en farm på tusen acre.

Dock fast lyckan varit blid mot den forne immigranten, tanken under dagens tid går till landet bak' Atlanten.

En natt från sitt mjuka "bås" spratt han upp och sa: "Remember Maggie, dear that 'Stockholm' goes home to Sweden in December."

BYGG STAMP- JORDSHUS!

Instruktionsboken härom — för självbyggare — kan nu erhållas från Sv. Canada-Tidningens expedition.

Jordbyggesmetodens erkant främsta malsman, Ingeniör Karl J. Ellington, har utgivit en svensk bok och en engelsk, båda avsedda för självbyggare, främst farmare o. nybyggare, den svenska med omkr. 25 illustrationer och den engelska m. ett 80-tal illustrationer, så att bok-köparen — självbyggaren även får ritningar o. fotografier av de former och stampklubbbar som användas för bygge, och vilka "grejor" byggaren kan tillverka själv enl. beskrivning.

Nästän alla jordsorter användbara, och boken beskriver jordbehandlingen och alla övriga detaljer i metoden.

Priset å svenska boken \$2.00. Den engelska \$3.00; Portofritt.

Maggie, darling, come along, pack your grip, and make it snappy." Maggie sang her sweetest song, and John Swanson was so happy. Nick O. de Muse.

Rt. Hon. W. L. Mackenzie King åter vid statsrodet.

(Forts. fr. sid. 1.)

Intervjuas av en del tidningsmän och uttråde då att han såväl som Hon. Ernest Lapointe komma att närvara vid den Imperiella konferensen, som tar sin början i London den 19 oktober. Vidare meddelade han, att Hon. Vincent Massey blivit utnämnd som Canadas första ambassadör till Förenta staterna samt att parlamentet kommer att sammankallas första veckan i december för att då passera de olika ansökan för administrationsväsendet varefter den kommer att ajournera för jultidningen. I slutet av januari skall parlamentet åter sammankallas till ordinarie session. Detta arrangemang kommer att innebära de utgifter, som skulle åsamkas landet i händelse en extra session av parlamentet sammankallades. Hon. King meddelade även att undersökningen inom tulldepartementet kommer att utvidgas så, att den omfattar alla tullhannar i Canada och att undersökningskommissionen skall förstärkas med ytterligare tvenne personer. Överdomaren Sir Francis Lemieux kommer fortfarande att vara kommissionens ordförande. Premiärministern gav också antydningar om att ett förslag om inrättandet av ett nytt regeringsdepartement kommer att framläggas vid nästa parlamentsession, samt att Hon. Rodolph Lemieux och Hon. Hewitt Bostock komma att respektive tjänstgöra som underhusets och senatens talmän.

Av ovan angivna ministärlista framgår, att en del förändringar ägt rum jämfört med den föregående liberala ministären. Således har Hon. J. H. King blivit flyttad från departementet för offentliga arbeten till hälsovårdsdepartementet. Hon. C. J. Elliott står nu i spetsen för det departement som förut sköttes av Hon. King. Arbetsministeriet skötes nu av Hon. Peter Heenan från Kenora, en utnämning som hälsades med stor entusiasm från arbetarlagret. Förutom Forke och Heenan hava fyra nya ministrar utnämnts, nämligen Hon. James Macdonald, Hon. W. D. Euler, Hon. P. J. Venet och Fernand Rivet. Den nya ministären har så ställelse över hela landet och till och med den konservativa pressen måste erkänna att den besitter såväl styrka som verkliga kvalifikationer.

LONDONS STÖRSTA BABY

Londons största och präktigaste baby föddes den 29 augusti i Londons Zoo, konstatera de engelska tidningarna belätet. Det var en flodhäst, som såg dagens ljus. Det var övrigt den första London-tidningarna hysa stort intresse för den nyfödda eller nyfödda. Man vet ännu inte, om det är en "go" eller en "flicka", ty babyn får varken röras eller störas på en tid. Man är emellertid redan i stort bryderi för vilket namn den skall ha. Det dröjde inte länge förrän flodhästmannan gav sig unge den första simlektionen i det tempererade vattnet, och när Zoon klockan åtta på kvällen stängdes, konstaterade man, att den artade sig väl.

De närmaste dagarnas bulletiner avvakts av londonborna med stort intresse.

C. H. NILSON Dam- och herrskräddare Största skandinaviska skrädderifabrik Andra dörren från Main St. 208 LOGAN AVE. Telefon: 27 021 Winnipeg, Man.

The Viking Hotel 785 Main St. Winnipeg, Tel. 57 685 Bästa Skandinaviska Hotel för den resande publiken. Ista klass rum. Angäppvärning. Varmt och kallt vatten. Vänligt bemötande. Pris 75c och en \$1.00 per dag. CHAS. GUSTAFSON, Ägare.

BELL HOTEL Hör. Main och Henry, 1 kvarter söder om C. P. R. Station. Från \$1.00 till \$3.50 per dygn. Detta hotell har nyligen försett med nya möbler och undergått en grundlig restaurering. Kallt och varmt vatten i alla rum, av vilka 40 äro försedda med bad. Trevligt matall, endast vis beviljning. Speciala priser för veckor och månader. D. A. McILLIS, äier. Telefon 28 975

EDWARD HAMMARSTRAND C. H. McFAYDEN & COMPANY LTD. 9 våning, Paris Bldg. Winnipeg. Jag skall storförvåna er att tillfälle att förnya Eder nu gällande försäkring eller att ombesörja ådåna nya försäkringar som behövas. Vi äro generalagenter för fyra av de bästa försäkringsbolagen.